

“मीठे बच्चे- यी ब्रह्मा हुन् सदगुरुको दरबार, यी ब्रह्माको भुक्तीमा सदगुरु विराजमान हुनुहुन्छ, उहाँले नै तिमी बच्चाहरूको सद्गति गर्नुहुन्छ।”

प्रश्न:- आपना बच्चाहरूलाई कुन दासताबाट छुटाउन बाबा आउनु भएको छ?

उत्तर:- यतिबेला सबै बच्चाहरू प्रकृति र मायाको दास बनेका छन्। बाबाले अहिले यस दासताबाट छुटाउनु हुन्छ। अहिले माया र प्रकृति दुवैले दुःख दिन्छन्। कहिले आँधी, कहिले अनिकाल हुन्छ। फेरि तिमी यस्तो मालिक बन्छौ जहाँ सारा प्रकृति तिम्रो दास बन्छ। कहिल्यै मायाको आक्रमण हुँदैन।

ओम् शान्ति। प्यारा रुहानी बच्चाहरूले सम्झन्छन्- परम पिता पनि हुनुहुन्छ, परम शिक्षक पनि हुनुहुन्छ। उहाँले विश्वको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनु हुन्छ त्यसैले परमगुरु पनि हुनुहुन्छ। त्यसैले यो भयो सदगुरुको दरबार। दरबार हुन्छ नि। गुरुको दरबार। ती हुन् केवल गुरुका, सदगुरुको होइन। श्री श्री १०८ भन्छन्, सदगुरु लेखिएको हुँदैन। उनीहरूले केवल गुरु मात्र भन्छन्। यहाँ हुनुहुन्छ सदगुरु। पहिला बाबा फेरि शिक्षक अनि सदगुरु। सदगुरुले नै सद्गति दिनुहुन्छ। सत्ययुग-त्रेतामा त फेरि गुरु हुँदैनन् किनकि सबै सद्गतिमा हुन्छन्। एक सदगुरु मिलेपछि अरु सबै गुरुहरूको नाम समाप्त हुन्छ। परम (सुप्रिम) हुनु भयो सबै गुरुहरूका गुरु। जसरी पतिहरूका पति भनिन्छ नि। सबैभन्दा उच्च हुनाले यस्तो भनिन्छ। तिमी परम पिताका साथमा बसेका छौ, के को लागि? बेहदको वर्सा लिन। यो हो बेहदको वर्सा। उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ भने शिक्षक पनि हुनुहुन्छ। अनि यो वर्सा हो नयाँ दुनियाँ अमरलोकको लागि, निर्विकारी दुनियाँको लागि। निर्विकारी दुनियाँ नयाँ दुनियाँलाई, विकारी दुनियाँ पुरानो दुनियाँलाई भनिन्छ। सत्ययुगलाई शिवालय भनिन्छ किनकि सत्ययुगलाई शिवबाबाले स्थापना गर्नुहुन्छ। विकारी दुनियाँ रावणको स्थापना हो। अहिले तिमी बसेका छौ सदगुरुको दरबारमा। यो कुरा केवल तिमी बच्चाहरूले मात्र जानेका छौ। केवल बाबा नै शान्तिका सागर हुनुहुन्छ। उहाँ बाबा जब आउनु हुन्छ तब मात्र उहाँले शान्तिको वर्सा दिनुहुन्छ, मार्ग बताउनु हुन्छ। जंगलमा कहाँबाट शान्ति प्राप्त हुन्छ, यसको लागि रानीको हारको उदाहरण दिइन्छ। शान्ति त आत्माको गलाको हार हो। फेरि जब रावण राज्य हुन्छ अनि अशान्ति हुन्छ। त्यसलाई भनिन्छ सुखधाम-शान्तिधाम। त्यहाँ दुःखको कुनै कुरा हुँदैन। महिमा पनि सदैव सदगुरुकै गर्छन्। गुरुको महिमा कहिल्यै सुनेका छैनौ होला। ज्ञानका सागर केवल उहाँ एक बाबा मात्र हुनुहुन्छ। कहिल्यै गुरुको यस्तो महिमा सुनेका छौ र? छैन। ती गुरुहरू जगतको पतित-पावन हुन सक्दैनन्। त्यो त एकै निराकार बेहदका महान बाबालाई भनिन्छ।

तिमी अहिले संगमयुगमा आइपुगेका छौ। एकातिर छ पतित पुरानो दुनियाँ, अर्कोतिर छ पावन नयाँ दुनियाँ। पतित दुनियाँमा गुरुहरू त धेरै हुन्छन्। पहिला तिमीलाई यस संगम युगको विषयमा थाहा थिएन। अहिले बाबाले सम्झाउनु भएको छ- यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग। यसपछि फेरि सत्ययुग आउने छ, चक्र घुमिरहन्छ। यो बुद्धिमा रहनु पर्छ। हामी सबै भाइ-भाइ हौं त्यसैले बेहदका बाबाबाट बेहदको वर्सा अवश्य पनि प्राप्त हुन्छ। यो कसैलाई पनि थाहा छैन। कति ठूला-ठूला पदका मानिस हुन्छन् तर केही पनि जानेका छैनन्। मैले त तिमीहरू सबैको सद्गति गर्छु। अहिले तिमी समझदार बनेका छौ। पहिला त केही पनि थाहा थिएन। यी देवताहरूका अगाडि गएर तिमीले भन्थ्यौ- हामी बेसमझ छौं। हामीमा कुनै गुण छैनन्, हजुरले नै दया गर्नुहोस्। तर यी देवताहरूका चित्रले के दया गर्छन्? यो जान्दैन जानेका छैनन्। दयावान को हुनुहुन्छ? भन्छन् पनि हे परमपिता, दया गर्नुहोस्। कुनै पनि दुःखको कुरा आयो भने बाबालाई अवश्य पनि याद गर्छन्। अहिले तिमीले यस्तो भन्दैनौ। बाबा त विचित्र हुनुहुन्छ। उहाँ सामुन्ने बस्नु भएको छ त्यसैले त नमस्ते गर्छन्। तिमीहरू सबै हो चित्रधारी। म हूँ विचित्र। मैले कहिल्यै चित्र (शरीर) धारण गर्दिनँ। मेरो चित्रको कुनै नाम बताऊ? ठीकै छ, शिवबाबा नै भन्छौ। मैले यो देह सापटी लिएको हुँ। त्यो पनि सबैभन्दा पुरानो जुता। यसैमा आएर म प्रवेश गर्छु। यो शरीरको महिमा कहाँ गर्छन् र? यो त पुरानो शरीर हो। गोद लिइएकाहरूको के महिमा गरिन्छ र? गरिदैन। यिनले त सम्झाउँथे- यस्ता थिए, अब फेरि मद्दवारा गोरा बन्छन्। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- मैले जे सुनाउँछु, त्यस बारेमा निर्णय (जज) गर, यदि म ठीक छु भने सत्यलाई याद गर। उहाँले नै भनेको सुन, असत्यलाई नसुन। त्यसलाई नराम्रो (इविल) भनिन्छ। नराम्रो

नबोल, नरामो नसुन, नरामो नहेर....यी आँखाबाट जे पनि देख्छौ त्यसलाई बिस। अब त जानु छ आफ्नो घर, फेरि फर्केर आफ्नो सुखधाममा आउने छौं। बाँकी यी सबै मरेतुल्य छन्, अस्थायी छन्। न यो पुरानो शरीर हुन्छ, न यो दुनियाँ हुन्छ। हामीले पुरुषार्थ गरिरहेका छौं नयाँ दुनियाँको लागि। फेरि विश्वको इतिहास भूगोल दोहोरिन्छ। तिमीले आफ्नो राज्य-भाग्य लिइरहेका छौ। जानेका छौ- कल्प-कल्प बाबा आउनु हुन्छ, राज्य-भाग्य दिन। तिमीले पनि भन्छौ- बाबा कल्प पहिला पनि मिल्नुभएको थियो, वर्सा लिएका थियौ, नरबाट नारायण बनेका थियौ। तर सबैले समान पद त पाउन सक्दैनन्। नम्बरवार त हुन्छन् नै। यो हो आध्यात्मिक विश्व-विद्यालय। आध्यात्मिक पिताले पढाउनु हुन्छ, बच्चाहरूले पनि पढाउँछन्। कोही प्रिन्सिपलको बच्चा छ भने ऊ पनि सेवामा लाग्छ। पत्नीले पनि पढाउने थाल्छन्। बच्चीहरूले पनि राम्रोसँग पढे भने पढाउन सकिन्छन्। तर उनलाई पराइघरमा जानुपर्छ। बच्चीहरूले नोकरी गर्ने यहाँ कायदा छैन। नयाँ दुनियाँमा पद पाउने करा यही पढाइमा आधारित छ। यो कुरालाई दुनियाँले जान्दैन। लेखिएको छ, भगवानुवाच, हे बच्चाहरू! मैले तिमीहरूलाई राजाहरूको पनि राजा बनाउँछु। कुनै मोडेल कहाँ बनाउँछु र! जसरी देवीहरूको चित्र बनाउँछन्। तिमीले त पढेर त्यो पद पाउँछौ। उनीहरूले त पूजाको लागि माटोको मूर्ति बनाउँछन्। यहाँ त आत्माले पढ्छ। फेरि तिमीले संस्कार लिएर जान्छौ, गएर नयाँ दुनियाँमा शरीर लिन्छौ। दुनियाँ समाप्त हुँदैन। केवल युग परिवर्तन हुन्छ- सत्य युग, त्रेता युग, द्वापर युग, कलियुग (गोल्डन एज, सिल्वर एज, कपर एज, आइरन एज)। १६ कलाबाट १४ कला। दुनियाँ त त्यही चलिरहन्छ, नयाँबाट पुरानो हुन्छ। बाबाले तिमीलाई राजाहरूका पनि राजा बनाउनु हुन्छ यस पढाइबाट। यसरी पढाउने अरु कसैको तागत हुन सक्दैन। कति राम्ररी सम्झाउनु हुन्छ। फेरि पढ्दा-पढ्दै मायाले आफ्नो बनाइदिन्छ। फेरि पनि जसले जति-जति पढेको छ त्यसै अनुसार ऊ स्वर्गमा अवश्य आउँछ। कमाई खेर जाँदैन। अविनाशी ज्ञानको विनाश हुन सक्दैन। अगाडि आउने छन्, जान्छन् कहाँ? जाने एउटै पसल छ नि। आइरहन्छन्। स्मशानघाटमा मानिसहरू गए भने धेरै वैराग्य आउँछ। यो शरीर यसरी छोड्ने पर्छ भने हामीले किन पाप गर्ने? पाप गर्दै गर्दै हामी यसरी नै मर्नुपर्छ! यस्तो विचार आउँछ। यसलाई भनिन्छ समशानी वैराग्य। सम्झन्छन् पनि गएर अर्को शरीर लिन्छौं। तर ज्ञान त छैन नि। यहाँ त तिमी बच्चालाई सम्झाइन्छ, यतिबेला तिमीले खासगरी मर्नको लागि तयारी गरिरहेका छौ किनकि यहाँ त तिमी अस्थायी रूपमा छौ, पुरानो शरीर छोडेर फेरि नयाँ दुनियाँमा जान्छौ।

बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! जति तिमीले मलाई याद गर्छौ त्यति पाप काटिंदै जान्छ। सजिलो भन्दा सजिलो पनि छ र कठिन पनि छ। बच्चाहरूले जब पुरुषार्थ गर्न थाल्छन् तब सम्झन्छन् मायासँग धेरै युद्ध हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो कार्य सहज छ तर मायाले दियो नै निभाइदिन्छ। गुलबकावलीको कथा पनि छ नि। माया बिरालोले दियो निभाइदिन्छ। यहाँ सबै मायाको दास छन् फेरि तिमीले मायालाई दास बनाइदिन्छौ। सारा प्रकृति तिम्रो नियन्त्रणमा रहन्छ। कुनै तुफान हुँदैन, अनिकाल पर्दैन। प्रकृतिलाई दास बनाउनु छ। त्यहाँ स्वर्गमा कहिल्यै पनि मायाको आक्रमण हुँदैन। अहिले त प्रकृतिले पनि कति दुःख दिन्छ। गायन पनि छ नि मै गुलाम तेरा... उनीहरूले फेरि भन्छन् तू गुलाम मेरा। बाबा भन्नुहुन्छ- अहिले म तिमीलाई दासताबाट छुटाउन आएको छु। तिमी मालिक बन्छौ, ऊ दास बन्छ। अलिकति पनि चोँडिचुई हुँदैन। यो पनि ड्रामामा निश्चित हुन्छ। तिमीले भन्छौ- मायाले धेरै दुःख दिन्छ। उसले किन नगरोस्। यसलाई भनिन्छ नै युद्धको मैदान। मायालाई दास बनाउन तिमीले कोसिस गर्छौ तर मायाले पनि पछार्छ। कति दुःख दिन्छ। कतिलाई हैरान पार्छ। कैयौंलाई एकदमै खाइदिन्छ, निलिदिन्छ। बन्न त स्वर्गका मालिक बन्छन् तर मायाले त खाइरहन्छ। मायाकै पेटमा परे जस्तै। केवल पुच्छर बाहिर छ, बाँकी सारा भित्र छ, जसलाई धाप, दलदल पनि भन्छन्। कति बच्चाहरू दलदलमा परेका छन्। अलिकति पनि याद गर्न सक्दैनन्! जसरी कछुवाको, कुमालकोटी (भ्रमरी)को उदाहरण छ, त्यस्तै तिमीले पनि कीरालाई भूँ-भूँ गरेर के बाट के बनाउन सक्छौ। एकदम स्वर्गका परीजादा। सन्यासीहरूले दिन त कुमालकोटीको उदाहरण दिन्छन् तर तिनीहरूले भूँ-भूँ गरेर कहाँ परिवर्तन गराउँछन् र? परिवर्तन हुन्छ संगममा। अहिले यो संगमयुग हो। तिमी शूद्रबाट ब्राह्मण बनेका छौ त्यसैले जो विकारी मनुष्य छन् तिनीहरूलाई तिमीले लिएर आउँछौ। कीराहरूमा पनि कोही कुमालकोटी बन्छन्, कोही सड्छन्, अनि कोही फेरि अधुरै रहन्छन्। बाबाले यस्तो धेरै देख्नुभएको छ। यहाँ पनि कसैले राम्ररी पढ्छन्, ज्ञानको पंख हाल्छन्। कसैलाई आधामै मायाले पकडन्छ अनि कच्चै रहन्छन्। त्यसैले यो उदाहरण अहिलेको हो। आश्चर्य छ नि- कुमालकोटीले कीरा लिएर आउँछ र आफू समान बनाउँछ। यो एउटै मात्र उदाहरण हो जसले आफू समान बनाउँछ। अर्को सर्पको उदाहरण पनि दिन्छन्। सत्ययुगमा केवल एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छन्। तुरुन्तै साक्षात्कार हुन्छ- अब शरीर छोड्नेवाला छु। आत्मा

निस्केर अर्को गर्भ महलमा प्रवेश गर्छ। यहाँ पनि एक उदाहरण दिइन्छ गर्भ महलमा बसेको, त्यस आत्मालाई बाहिर निस्कने दिल् हुँदैनथ्यो। तर पनि बाहिर आउन त पर्छ नै। अहिले तिमी बच्चाहरू छौ संगमयुगमा। ज्ञानबाट यस्तो पुरुषोत्तम बन्छौ। भक्ति त जन्म जन्म गर्यौ। त्यसैले जसले धेरै भक्ति गरेको हुन्छ उसैले आएर नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार पद पाउँछ। अहिले तिमी बुद्धिमा सारा ज्ञान छ। शास्त्रको ज्ञान कुनै ज्ञान होइन। त्यो त भक्ति हो, त्यसबाट सद्गति हुँदैन। सद्गति भनेको फर्केर घर जानु हो। घरमा कोही जाँदैन। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— मसँग कोही मिल्दैनन्। पढाउने, साथै लैजाने पनि चाहियो नि। बाबालाई कति ख्याल रहन्छ। ५ हजार वर्षमा एक पटक मात्र बाबा आएर पढाउनु हुन्छ। तिमीले म आत्मा हुँ भन्ने कुरा घरी-घरी बिसिन्छौ। यो एकदम निश्चय गर— हामी आत्माहरूका पिता पढाउने आउनु भएको छ। यसैलाई भनिन्छ आध्यात्मिक ज्ञान। परम आत्माले हामी आत्मालाई ज्ञान दिनुहुन्छ। संस्कार पनि आत्मामा रहन्छ। शरीर त समाप्त हुन्छ। आत्मा अविनाशी छ।

यो ब्रह्माको भूकटी हो सद्गुरुको दरबार। यो यस आत्माको पनि दरबार हो। फेरि सद्गुरुले पनि आएर यसैमा प्रवेश गर्नुभएको छ, यसलाई रथ पनि भनिन्छ, दरबार पनि भनिन्छ। तिमी बच्चाहरूले श्रीमत्तमा स्वर्गको द्वार खोलिरहेका छौ। जति राम्रोसँग पढ्छौ सत्ययुगमा त्यति उच्च पद पाउने छौ। त्यसैले पढ्नुपर्छ। शिक्षकका बच्चाहरू त धेरै होसियार हुन्छन्। तर भन्छन् नि नजिकको गंगाको आदर हुँदैन। बाबाले देख्नुभएको छ— सारा शहरको फोहर गंगामा जान्छ, फेरि त्यस गंगालाई पतित-पावनी भन्न मिल्छ? मनुष्यको बुद्धि हेर कस्तो भएको छ। देवीहरूलाई सजाएर पूजा आदि गरेर फेरि डुबाइदिन्छन्। कृष्णलाई पनि डुबाउँछन् नि। त्यो पनि बेइज्जतीसँग डुबाउँछन्। बंगालतिर डुबाउँदा मूर्तिलाई गोडाले डुबाउँछन्। बंगालमा पहिला चलन थियो— कसैको प्राण निस्कने बेला भयो भने तत्काल उसलाई गंगामा लैजान्थे। त्यहाँ पानीमा राखेर हरि बोल, हरि बोल भन्दै मुखमा पानी राखिरहन्थे, यसरी प्राण निस्कन्थ्यो, अचम्म छ नि। अहिले तिमी बच्चाहरूमा चढ्न र झर्नेको पूरा ज्ञान छ, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबाले जे सुनाउनु हुन्छ, त्यही सुन्नु छ र के सत्य हो भन्ने कुरा निर्णय गर्नु छ। सत्यलाई नै याद गर्नु छ। असत्य कुरालाई न सुन्नु छ, न बोल्नु छ, न देख्नु छ।

२) पढाइ राम्ररी पढेर आफूलाई राजाहरूको राजा बनाउनु छ। यो पुरानो शरीर र पुरानो दुनियाँमा आफूलाई अस्थायी सम्झनु छ।

वरदान:- ज्ञान अमृतद्वारा प्यासी आत्माहरूको प्यास मेटाएर तृप्त गर्ने महान आत्मा भव कुनै प्यासी आत्माको प्यास मेटाउनु— यो महान पुण्य हो। जसरी पानी मिलेन भने तिर्खाले छटपटिन्छन्। त्यस्तै ज्ञान अमृत नमिल्नाले आत्माहरू दुःख, अशान्तिमा तडपिरहेका छन्, त्यसैले उनीहरूलाई ज्ञान अमृत दिएर प्यास मेटाउनेवाला बन। जसरी भोजन खानको लागि फुर्सद निकालिन्छ किनकि आवश्यक छ, त्यस्तै यो पुण्यको कार्य गर्नु पनि आवश्यक छ। त्यसैले यो अवसर (चान्स) लिनु पर्छ, समय निकाल्नु पर्छ— तब भनिन्छ महान पुण्य आत्मा।

स्लोगन:- बितेकोलाई बिन्दु लगाएर हिम्मत गरेर अगाडि बढ्यौ भने बाबाको मदत मिलिरहन्छ।